

Paragrafen foreslaaede Tilfynsmand vil være mindre heldig. For mig staar det saaledes, at Tilveiebringelsen af Slagtehus er den eneste praktiske Maade for Gjennemførelsen af Tilfynet, og det uden Hensyn til, om det er i større eller mindre Kjøbstæder. Naar man mener, at det vil være for stor en Udgift for en lille Kjøbstad at skulle etablere et Slagtehus, kan jeg kun svare, at naar Kjøbstaden skal lønne en Dyrslæge til at føre et Tilfyn, kan alligevel ikke kan føre, og naar Slagterne tillige skulle betale for dette Tilfyn, saaledes som det hedder i Paragrafens andet Stykke, tror jeg ikke, at det vil blive dyrere, men snarere billigere at opføre et Slagtehus. Det sker jo for Kæmmerkassens Regning, saa at altsaa alle Beboerne, der jo ogsaa alle nyde Godt af Tilfynet, komme til at yde deres Bidrag. Saaledes som Sagen nu er ordnet efter § 5, hedder det, at Dyrslægen lønnes af Kommunens Kasse, for saa vidt han ikke kan faae tilstrækkeligt Bederlag gennem Betalingen for Synene, og det er da Kommunalbestyrelsen, der skal sætte den Tægt, som Slagterne skulle betale for hver Gang, Dyrslægen møder hos dem for at synne et Kreatur; men denne Tægt vil Kommunalbestyrelsen nok passe at sætte saaledes, at der ikke ved Siden deraf bliver Tale om synderlig Lønning af Kommunens Kasse. Det bliver altsaa en Skat og en ikke ubetydelig Skat, der lægges paa en ganske enkelt Klasse Næringsdrivende, nemlig Slagterne. En Slagter i Kjøbstæderne slagter i Reglen 4—5 Gange om Ugen, maaske hver Dag, og skal han nu blot betale 50 Ore for hver Gang, Dyrslægen skal staa og se paa dette om Morgenen Kl. 4, bliver det jo et Par Hundrede Kroner, som en Slagter kommer til at betale aarlig. Dertil kommer jo, at Bestemmelsen i andet Stykke ikke lader sig gennemføre, thi hvor der blot er 4, 5 a 10 Slagtere i en lille Kjøbstad, kan der ikke være saamange Dyrslæger, at de kunne møde hos alle Slagterne, naar disse ønske det, men paa den anden Side kan Slagteren ikke vente til det kan konveneres Dyrslægen at komme til Stede. Naar en Slagter kommer hjem med et Kreatur om Aftenen eller meget tidlig om Morgenen, maa han strax om Morgenen slagte det og hugge Kjødet ud, for at han kan komme tidsof ud med det i Byen. Hvorledes en enkelt Dyrslæge i en lille Kjøbstad skal kunne gennemføre et saa omfattende Tilfyn, er vanskeligt at forstaa. Derfor man derimod har et Slagtehus, opført for Kommunens Regning, — lad saa ogsaa Slagterne

betale Bidt for det — kan Dyrslægen være til Stede her paa en vis Tid, og da kan Kontrollen gennemføres. Endelig opnaaes der ogsaa en væsentlig Ting ved et Slagtehus, idet man ikke fuldstændig affører Tilførslen fra Landet af fersk Kjød. De Herrer, der ere fra Landet og ProvindsKjøbstæderne, maa jo vide, at i al Fald i mange Kjøbstæder er der paa visse Dage af Ugen et uhyre Lort med fersk Kjød fra Landet. At disse Landsbyslagtere skulde aldeles udelukkes fra at sælge i Kjøbstæderne, vilde have saare store Betænkneligheder. Derfor man derimod vilde lade dem bringe Kjødet gennem Slagtehuset, hvor det kunde underkastes Tilfyn af den tilstedeværende Dyrslæge, saa at man var sikker paa, det ikke var aldeles fordærvede Varer, kunde man nøjes med den Kontrol, for saa vidt det angaar det Kjød, der kommer fra Landet. Medens jeg er ved § 5, er der dog et Spørgsmaal, som ikke er mig klart, og som jeg derfor vil tillade mig at fremsætte. Naar vi gaa ud fra, at Paragrafen er i Kraft, og en Dyrslæge kommer til Stede ved en Slagtning og erklærer, at Kreaturet er sygt eller selvdød, hvad skal der saa ske dermed? Efter min Opfattelse skal det kasseres, graves ned, kastes i Stranden eller bruges til Hunde, men den paagjældende Slagter maa i hvert Tilfælde ikke have fri Disposition over det; det synes mig er klart. Hvorfor jeg reiser dette Spørgsmaal — det behøvede jo ikke udtrykkelig at udtales i § 5 — er af Hensyn til Lovens § 7, som forekommer mig betænkelig, fordi den kunde give Anledning til Misforstaaelse. Der staar nemlig: „den, som, vidende om, at Kjød hidrører fra selvdøde Kreaturer eller fra Kreaturer, som ere slagtede i sygt Tilstand, sælger Kjødet eller Levnetsmidler, der ere tilberedte deraf, uden udtrykkelig at gjøre Kjøberen bekendt med den nævnte Bestaaenhed ved Kjødet“, bliver straffet efter § 6. Derefter skulde man altsaa tro, at Slagterne skulle have Lov til dem, der ville nøjes dermed, at sælge det fordærvede Kjød, naar de blot fortælle, at det er af et selvdødt eller i sygt Tilstand slagtet Kreatur. I den foregaaende Bestemmelse, hvortil der henvises i § 7, er det ogsaa Meningen, at man straffrit kan sælge forfalskede Næringsmidler, naar det ved forfalskede Mærker er antydet, at de ere forfalskede. Jeg forstaaer ikke rigtig disse to Bestemmelser, men jeg udhæver det blot, fordi det er ønskeligt, at man faaer større Klarhed derover, da umulig Meningen kan være den, at en Slagter skulde kunne sælge bedærvet Kjød uden Ansvar,